פרשת תבורי

המפכ"ל ובנו קיבלו יחידת־מושב בשוו' 850 אלף ל"רות מבלי שהשקיעו מאומה במזומן ✶ המיכתבים האנונימיים הוכנסו תחילה למגירה ✶ המתלוננים מוכנים עכשיו להעיד

בית למפכ"ל

מיכתבי־תלונה אנונימיים נגד מי שמכהן כיום כמפכ"ל מישטרת־יש־ראל אינם דבר חדש.

עוד בשנת 1972 הגיע לשר־המישטרה שלמה הילל מיכתב־תלונה עלום־שם בד־בר הקשרים הבלתי־סבירים הקיימים בין חיים תבורי, שהיה אז מפקד המחוז הדרו־מי, לבין אהרון אוזן, מי שהיה שר־החק־לאות וקודם־לכן יושב־ראש אירגון מושבי הנגב ואירגון קניות הנגב, תפקיד שאותו ממלא כיום סעיד אהל.

הטיפול בתלונה היה אז אופייני למיש־טרה. שקודי של תבורי, אברהם תורג'מן, בא לחקירה. הוא לא חקר את אמיתות התלונה, אלא ערך בדיקות במחלקה־לזו־הוי־פלילי, לגלות באיזו מכונת־כתיבה כת־בו את המיכתב. בסיומה של הבדיקה הוטל החשד על פקד יעקב פירסט ממישטרת אופקים, וזה החל עובר שיבעת מדורי גיהנום. הוא הועבר ממקום למקום, וירדו לחייו עד שאיים על מפקד המרחב, מיכאל בוכנר, כי יתפטר ויערוך מסיבת־עיתונ־אים. התקיימה שיחה ביגו לבין בוכנר, ובעיקבותיה הוחזר לאופקים.

בספטמבר 1976 הגיע מיכתב־תלונה אנונימי אל סמי נחמיאס, קצין־המודיעין הראשי במישטרת ישראל. המיכתב כלל כמה תלונות נגד המיועמד לתפקיד מפכ"ל המישטרה, חיים תבורי. נחמיאס העביר את המיכתב לבוכנר, שטמנו במגי־רה ולא התייחס אליו כלל.

אך המתלוננים לא נכנעו, ופנו לחבר־הכנסת בן־ציון קשת, איש־חרות, עם החו־מר שברשותם. קשת פנה אל שר־המיש־טרה שלמה הילל, ודרש חקירה לפני מי־נויו של תבורי. הילל הטיל את החקירה על ראש אגף־החקירות, יעקב קדמי, ש־העבירה לידי ניצב־מישנה ראובן מינ־קבסקי. זה בדק את חומר־התלונה מבלי שנפגש עם המתלוננים, והתייחס אל הת־לונה כאל תלונה 'אנונימית'. הוא הגיע למסקנה כי הכל כשורה.

המתלוננים פנו שוב אל בן־ציון קשת, שדרש מהילל בדיקה נוספת. הילל וקדמי הטילו ניהול בדיקה זו על סמי נחמיאס. נחמיאס נפגש עם המתלוננים, שכללו קצינים־מישטרה בדרגות רציניות, שהודיעו כי הם מוכנים לתת עדות בשבועה. נח־מיאס סירב לגבות עדות, בטענה כי מונה „לבדוק" ולא „לחקור", וכך טען גם מינ־קובסקי.

הדו"ח של נחמיאס כולל שבחים למת־לוננים, שעשו עליו רושם רציני והגון. גם נחמיאס קבע, כי במבט ראשון רוב התלונות אינן נכונות, אם כי אינו יכול לחקור את הכל, שכן תיק חשוב איננו בנמצא (אחד מתיקי תאונות־הדרכים, של־גביהם התלוננו כי נסגרו, כביכול, בפרו־טקציה).

כיוון שנחמיאס נפגש עם המתלוננים, הרי העניין חדל להיות מיכתב אנונימי והפך תלונה של אזרחים מזוהים, כולל קצינים־מישטרה, שהודיעו על נכוניתם למ־סור עדויות.

תוצאות הבדיקה הניחו את דעתם של שר־המישטרה שלמה הילל וח"כ בן־ציון קשת.

המישטרה טענה כי לא הודיעה על התלונות ליועץ־המישפטי־לממשלה, שכן מכתבים אנונימיים אינם מצדיקים הודעה כזאת. גם היועץ־המישפטי־לממשלה אישר דעה זו. אולם מאותו רגע שבו הודיעו המתלוננים על נכונותם למסור עדות, והם כללו קצינים־מישטרה, התנהגות המישטרה הפכה פסולה. המישטרה היתה חייבת מייד לדווח ליועץ־המישפטי־לממשלה על הדבר, ולבקש שינחה אותה במעשיה.

היועץ־המישפטי כבר הביע בעבר דעתו נגד שפיטה פנימית של המישטרה. אין להניח כי יסכים שהמישטרה תסגור בתוך עצמה חקירה הנוגעת לאחד מראשיה, כא־שר המתלוננים הם קציני־מישטרה. אולם היועץ־המישפטי־לממשלה לא ידע זאת, ויידע זאת רק כשיקרא שורות אלו.

בידי מצוייה כעת רשימה של 10 אנשי־מישטרה, מחציתם קצינים, המוכנים למסור עדות בעניין תבו־רי. הם מסרבים למסור עדות ל־מישטרה. הם מוכנים להעיד רק בפני הכנסת או היועץ־המישפטי־לממ־שלה.

רישום על התיק

כדי להמחיש מה טיב החומר שהיה בתלונות, וכיצד הוא נבדק, נראה ברשימה ראשונה זו את פרשת יחידת המושב של מישפחת תבורי במושב מסלול.

התלונה שהוגשה למישטרה טענה כי סעיד אהל, יושב ראש אירגון הקניות של המושבים בדרום, ידיימינו של אהרון אוזן וידיד של חיים תבורי, הסדיר עבור תבורי משק שלא הגיע לו במושב מסלול. חקירתו של מינקובסקי העלתה כי הכל כשורה. המושב האמור החליט להקצות לבנו של חיים תבורי, עופר, הלומד חקל־אות, יחידת־מושב, שאליה יעבור כשיג־מור את לימודיו. סוף הפרשה. סוף הח־קירה.

והרי מה שהעליתי בחקירתי, לגבי הפי־כת מישפחת תבורי לאיכרים עובדי־אדמה.

חיים תבורי שירת במישטרת־הדרום מ־שנות החמישים, צמח וגדל עם המישטרה עד שהגיע לתפקיד מפקד מחוז־הדרום. הוא קשר קישרי־דעות אמיתיים עם אוזן, אהל וחביב שרבף, יושב־ראש מועצת מר־חבים, אשתו של חיים תבורי עבדה כמז־כירתו של סעיד אהל.

ב־26 בדצמבר 1974 החליט ועד־ההנ־הלה של מושב מסלול לקבל את עופר תבורי כמועמד לחבר־מושב, ולא היתה התנגדות לקבלתו יחד עם הורין. כל הרוצה להתקבל כחבר במושב צריך להיות קודם־כל מועמד במשך שנה, ואחר־כך הוא הופך חבר.

ב־1 בינואר 1976 נפתח תיק במושב מסלול. נרשם עליו השם תבורי חיים, ואחר־כך הוסיפו בסר־גריים את השם עופר. מיספר התיק 48, ונכתב עליו בכירור כי הוא חבר במושב מיום 1.1.76.

הפיכת עופר וחיים לחברים היתה חיו־נית לצורך מימון יחידת־המושב שלהם. הכרטיס האישי של חיים תבורי (אגב, עד ספטמבר 1976 היה הכרטיס על שם חיים, ורק אז שונה השם לעופר. באותו זמן שהוגשו התלונות למישטרה) מראה כי הוא לא השקיע עד כה פרוטה אחת במזומן ביחידות־המושב שקיבל. לטענת תבורי, כל מתיישב מקבל מימון ממלכתי באמצעות המוסדות.

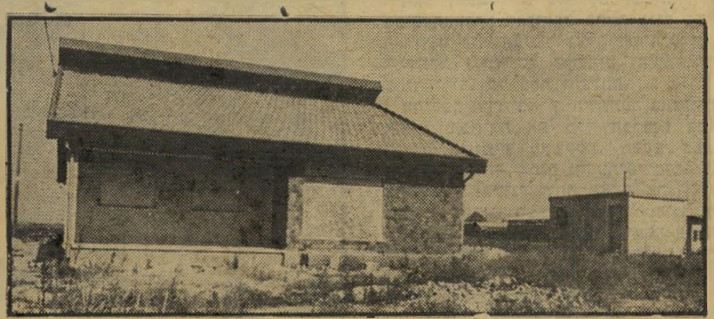

בית במושב בית מישפחת תבורי במושב מסלול שבנגב. הבית, בשטח של 58 מטר מרובע, ניבנה במחיר של 80 אלף לירות. הכסף שולם על־ידי ארגון המושבים, בהוראה של סעיד אהל, ידידו של תבורי.

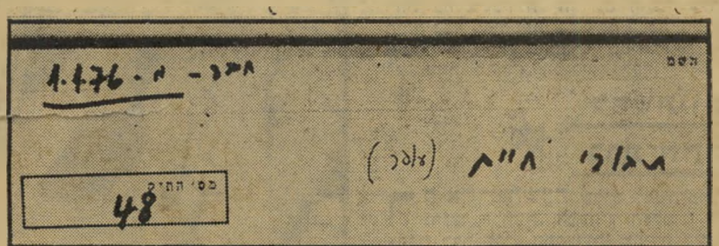

עטיפת התיק זוהי עטיפת התיק של חבר מושב מסלול חיים תבורי, שמיספרו הוא 48. על גם התיק מופיע תאריך קבלתו כחבר במושב. כיום טוען תבורי כי בנו, עופר, התקבל כמועמד בלבד ולא כחבר במושב.

חבר מס' 48 בחלק העליון נראה הכרטיס האישי של חבר המושב מיספר 48. מופיעים בו התשלומים ששילם המושב לקבלן אור־ליצקי, עבור בניית הבית של תבורי. החלק העליון הוא מאוקטובר 1976 והוא על שמו של עופר תבורי, בנו של המפכ"ל. החלק התחתון מחודש מאי, והוא על שם חיים תבורי.